

- 2) Czy przepisy Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa, w szczególności pierwszy człon definicji „rozpoczęcia prac” w pkt 19 (44) komunikatu Komisji „Wytoczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020”, a mianowicie „rozpoczęcie robót budowlanych związanych z inwestycją”, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której właściwy organ państwa członkowskiego stwierdził rozpoczęcie robót budowlanych pozostających w związku z inwestycją, musi on zgodnie z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań dodatkowo ocenić, jaki jest etap zaawansowania projektu inwestycyjnego i jakie jest prawdopodobieństwo ukończenia tego projektu?
- 3) W razie udzielania odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: Czy przy ocenie etapu zaawansowania projektu inwestycyjnego można uwzględnić inne obiektywne okoliczności, np. toczące się postępowania sądowe, które utrudniają kontynuację projektu inwestycyjnego?
- 4) Czy ma znaczenie w niniejszej sprawie okoliczność, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł w sprawie C-349/17 ⁽¹⁾, Eesti Pagar, w pkt 61 i 68, że istnienia lub nieistnienia efektu zachęty nie można uznać za kryterium jasne i łatwe do zastosowania przez organy krajowe, gdyż jego weryfikacja wymaga przeprowadzenia w każdym indywidualnym przypadku złożonych ocen ekonomicznych, a zatem takie kryterium nie jest zgodne z wymogiem, by kryteria dotyczące stosowania zwolnienia były jasne i łatwe do zastosowania przez władze krajowe?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: Czy przepisy Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa, w szczególności przypis 66 do pkt 126 komunikatu Komisji „Wytoczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020” w związku z pkt 19 (44) tego komunikatu należy interpretować w ten sposób, że organ krajowy nie jest zobowiązany przy badaniu kryterium rozpoczęcia prac do dokonania oceny ekonomicznej projektu inwestycyjnego w każdym indywidualnym przypadku?
- 6) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: Czy przepisy Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa, w szczególności ostatni człon definicji „rozpoczęcia prac” w pkt 19 (44) komunikatu Komisji „Wytoczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020”, a mianowicie „inne zobowiązanie, które sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna”, należy interpretować w ten sposób, że jakiegokolwiek inne zobowiązanie – z wyjątkiem zakupu gruntu i prac przygotowawczych (takich jak uzyskanie pozwolenia na budowę) – sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna, niezależnie od kosztów podjętego zobowiązania?
- 7) Czy przepisy Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa, a w szczególności pojęcie „rozpoczęcia prac” w pkt 19 (44) komunikatu Komisji „Wytoczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020” należy interpretować w ten sposób, że warunkiem koniecznym dla rozpoczęcia prac jest posiadanie prawa do korzystania z gruntu przez wytwórcę i istnienie krajowego zezwolenia na realizację projektu inwestycyjnego?
- 8) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: Czy pojęcie „krajowego zezwolenia na realizację projektu inwestycyjnego” należy interpretować w świetle prawa krajowego i czy może chodzić tu wyłącznie o zezwolenie, na podstawie którego wykonywane są roboty budowlane pozostające w związku z projektem inwestycyjnym?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, C 200, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2019:172.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 10 stycznia 2022 r. – Syndicat Les Entreprises du Médicament (LEEM)/Ministre des Solidarités
et de la Santé**

(Sprawa C-20/22)

(2022/C 119/38)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syndicat Les Entreprises du Médicament (LEEM)

Strona pozwana: Ministre des Solidarités et de la Santé

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 4 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie „zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy” ma zastosowanie do przepisu, którego celem jest kontrola cen produktów leczniczych, ale który dotyczy jedynie określonych produktów leczniczych, rozpatrywanych indywidualnie i nie ma na celu zastosowania do wszystkich produktów leczniczych ani nawet do pewnej ich grupy, podczas gdy gwarancje, jakie artykuł ten wiąże z istnieniem środka w postaci zamrożenia, takiego jaki definiuje, wydają się, w przypadku takiego środka, pozbawione zakresu i celu?

⁽¹⁾ Dz.U. 1989, L 40, s. 8.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 listopada 2021 r. w sprawie T-602/15 RENV, Jenkinson/Rada i in., wniesione w dniu 20 stycznia 2022 r. przez Liama Jenkinsona

(Sprawa C-44/22 P)

(2022/C 119/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Liam Jenkinson (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Eulex Kosowo

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie sprawy co do istoty i uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie podniesionych w pierwszej instancji;
- tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie podmiotów będących drugą stroną postępowania odwoławczego kosztami poniesionymi w ramach tego postępowania oraz wcześniejszych postępowań (T-602/15; C-43/17 P; T-602/15 RENV).

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut odwołania dotyczy błędnej interpretacji podniesionych żądań i zarzutów w zakresie, w jakim Sąd wyłączył z przeprowadzanej przez siebie kontroli wszystkie żądania oparte na zarzucie niedopuszczalności.

Zarzut drugi dotyczy ograniczenia okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez wnoszącego odwołanie, a tym samym przedmiotu skargi, w zakresie, w jakim Sąd przeanalizował wyłącznie ostatnie stanowisko zajmowane przez wnoszącego odwołanie w ramach misji Eulex Kosowo.

Trzeci zarzut odwołania dotyczy oddalenia pierwszego zarzutu przedstawionego tytułem żądania głównego.

Zarzut czwarty dotyczy nieprawidłowego zastosowania zasady równego traktowania pracowników Unii oraz naruszenia art. 336 TFUE z uwagi na to, że Sąd zniweczył zamiar europejskiego prawodawcy polegający na zapewnieniu wszystkim pracownikom minimalnego poziomu ochrony socjalnej. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd naruszył również koncepcję państwa prawnego poprzez całkowite wyłączenie pociągnięcia podmiotów występujących w ramach drugiej strony postępowania do odpowiedzialności pozaumownej.

Zarzut piąty dotyczy odrzucenia, jako niedopuszczalnego, zarzutu trzeciego podniesionego tytułem ewentualnym pierwszej instancji. W każdym wypadku Sąd powinien był z urzędu podnieść niektóre zarzuty oparte na normie porządku publicznego i zbadać istotę akt sprawy.
